

at min Tilslutning til Forslaget ikke i det Bæ-
sentlige er begrundet i den Betragtning, han
gjorde gjældende, men derimod i andre Betragt-
ninger. En Ophævelse af Kultolden vil maaske
kunne være til nogen Lettelse for enkelte af de
første Fabrikker, men ved de allerfleste af de In-
dustriehverv, jeg taler om, er det aldeles klart,
at Lettelsen bliver af en forholdsvis forsvindende
Betydning. Man maa virkelig sige, at selv om
en Fabrik svarer en aarlig Kultold af 200—300
Rd. eller mere, saa er det dog ikke dette, som be-
tinger Fabrikens Eksistens, og, hvad den allerførste
Del af vor Haandværksindustri angaar, da har
denne Told ikke den fjerneste Interesse for
den, thi, saavidt jeg veed, forbruges der
ikke Kul ved Tilvirkning af Klædningsstykker,
Sko, Møbler osv. Nei, Grunden til, at jeg er
bleven bragt til at stemme for dette Forslag om
Ophævelse af Kultolden, er den, at Kul efterhaan-
den er blevet til en Forbrugsartikel for Alle, og at
jeg haaber, at en Nedsættelse af 7 p. paa Prisen
for hver Rd. Kul vil medføre, at hver Skjeppe
ogsaa bliver solgt 1 p. billigere end før, saa at
Nedsættelsen ogsaa kommer dem til Gode, der kun
kunne kjøbe i Smaapartier. En saadan Betragt-
ning kommer i mindre Grad til Anvendelse lige-
overfor Ophævelsen eller Nedsættelsen af Toldaf-
sættelsen paa saadanne Varer, der af Smaafolk kjøbes
i saa ringe Partier, at Nedsættelsen kun kan vise
sig i meget smaa Brøker af Stilling. Jeg skal
ikke tale udførligt om „Vin paa Flaske“ eller
„Vin paa Foustager“, idet dette Spørgsmaal jo
allerede har været Gjenstand for endel Drøftelse
her i Salen. Jeg slutter mig til Forslaget om,
at Tolden af Vin paa Flaske bliver sat op, thi
efter min Formening er netop „Vin paa Flaske“
en Betegnelse for, at det er en finere og dyrere Kva-
litet Varer, hvorom der er Tale, end hvor Vinen indføres
paa Dørbøveder. Der er endnu et Punkt, jeg
maatte ønske at udtale mig om, og det er an-
gaaende Manufakturvarer. Med Hensyn dertil skal
jeg ganske kort berøre et Forslag, som jeg vel er
ene om at stille, men som jeg dog vistnok vilde
have faaet flere med til, dersom Flertallet ikke
havde foreslaaet en Nedsættelse af Klædetolden fra
2 Mk. pr. Pund, som det er foreslaaet af Regje-
ringen, til 1 Mk. Bliver dette Forslag vedtaget,
saa vil mit Forslag ikke kunne vedtages, men bli-
ver den nuværende Klædetold staaende, saa maa
jeg fastholde, at den samme Sats kommer til at
gjælde for andre Udvarer, hvori der findes min-
dre end halv Silke, idet det meget ofte frembyder
Ranskeligbed at bestemme den Slags Vares Told-
pligt. Vel har Regjeringen, saa vidt jeg skjønner,
hjulpet noget paa dette Forhold ved at undtage
saadanne Udvarer, der have nogen Silke i Kan-
ten, saa at de altsaa ikke regnes lig med Varer,
hvori der er indblandet Silke. Det er en Bestem-
melse, som ganske vist vil frembyde nogen Lettelse ved
Fortoldningen, men ikke desto mindre maa jeg ønske,

mit Forslag vedtaget, og jeg har hørt mange
Manufakturhandlere ønske det Samme, idet det
i Origt var dem ligegyldigt, om Tolden blev sat
op eller ned. Det sidste Punkt for min Dmtale
skal være Spørgsmaalet om Kreditoplagsretten.
Jeg hører til dem — og jeg har allerede udtalt
det ved 1ste Behandling — der i højeste Grad
holde paa, at Kreditoplagsretten bliver gjort saa
omfattende for de Handlende, som det paa nogen-
Maade er muligt, saa at de, navnlig i deres Han-
del med Udlandet, deri kunne have et Middel til
at udbgaa at betale en Told hos os, som Varer,
der igjen skulle indføres i andet Land, ikke kunne
taale. Det, som vi have foreslaaet under Nr.
35, er i Virkeligheden ikke Indførelsen af en Kre-
ditoplagsret for nye Positioner, men det gaar kun
ud paa at borttage de Indskrænkninger, som fra
Regjeringens Side ere gjorte med Hensyn til en-
kelte af Manufakturpositionerne. Vi have i alt
Fald stillet Forslaget for at faae en virkelig
Forklaring over, hvad Grunden er til, at
Regjeringen har gjort disse Indskrænkninger;
men en saadan Forklaring have vi ikke faaet til
Dato. Naar det f. Ex. med Hensyn til Manu-
fakturvarer er blevet sagt under en Post som 89,
at ved denne Position, som indeholder en Del
forskjellige Varer, skulde kun de Varer kunne tages
paa Kreditoplag, som ere Mlenvarer eller Tri-
kotage, medens andre Varer, som ikke henhøre
derunder, ikke skulle kunne tages paa Kreditoplag,
saa formaar jeg for mit Vedkommende ikke at
indse Grunden til, at den Position, der kaldes
„Alle andre Varer“, og hvorunder f. Ex. ogsaa
Bat hører, ikke skulde kunne medtages. Det er
for mig en Gaade og det faameget mere, som
Fortoldningen af disse Varer jo ikke sfer efter
Mlen, men efter Pund. Det er blevet sagt, at
de Handlende have den Udvei at kunne tage Va-
rerne paa Frilager, men i den Henseende vil jeg
dog gjøre opmærksom paa, at den Retning, hvori
Kreditoplagsretten allermeest udøver sin gunstige Virk-
ning for Manufakturhandlerne her i Kjøbenhavn, er
med Hensyn til Handelen paa Sverige, og det er da
klart, at en Indskrænkning i denne Ret ogsaa maa virke
hemnende paa dette Punkt. Det er da ogsaa
klart, at dette maa indtræffe, thi for det Første
er der betydelige Indskrænkninger i den Tid, da
man kan bringe Varer ud og ind af Frilageret,
og dernæst maa det dog ogsaa indrømmes at have
sin Betydning, at en Manufakturhandler en gros
kan i sit Hjem forevise hele sit Lager med Varer
af alle Slags for dem, som komme og kjøbe.
Derfor se vi, at de Manufakturhandlere og En-
groshandlere, som have bragt det til noget rigtig
Stort, ikke have skyet at indrette ganske overor-
dentlig store og kostbare Lagerbygninger, fordi
kun derigjennem den virkelig store Handel
kan trives. Men skal en Manufakturhandler
have Bat liggende paa Frilageret, og Knapper
liggende paa Frilageret, men derimod have Bom-